

Een raar hoofd

“Kijk dan papa, wat een dikke mevrouw daar.” Jimmy trok aan de mouw van mijn jas en wees op een, inderdaad, erg dikke vrouw die enkele stoeltjes van ons verwijderd in de tram zat.

“Sst Jimmy,” siste ik, “dat zeg je niet.”

“Waarom niet, papa?” vervolgde hij zonder daarbij zijn volume ook maar iets te matigen.

Aan de lichaamstaal van de vrouw kon ik opmaken dat ze ons gesprek volgde. “Misschien kan die mevrouw daar niets aan doen,” siste ik in Jimmy’s oor, terwijl ik me naar hem toe boog.

“Als ze er wel wat aan kan doen, mag je het dan wel zeggen?”

“Nee, beter ook van niet, misschien vindt ze het helemaal niet leuk dat je dat zegt.”

“Waarom niet? Vindt ze het dan niet leuk dat ze zo dik is?”

“Ssst Jimmy, nu moet je echt ophouden hoor, anders maak je die mevrouw misschien nog boos of zelfs heel verdrietig.”

“Maar vindt ze het dan erg dat ze zo dik is?”

Er klonk oprechte bezorgdheid in het hoge stemmetje van Jimmy. Vol mededogen bleef hij haar aanstaren. Aan haar lichaamstaal zag ik nu duidelijk dat de vrouw zich ook steeds ongemakkelijker begon te voelen. Na enkele ogenblikken stond ze op en begaf

zich naar de deuren van de tram, waarschijnlijk om deze bij de volgende halte te verlaten. Jimmy bleef gefascineerd naar haar staren.

Toen de tram stopte en de deuren openden keek de vrouw me vriendelijk aan om vervolgens haar blik naar Jimmy te wenden die haar nog steeds onafgebroken aanstaarde.

“Wat heb jij een raar hoofd,” sprak ze hem op vriendelijke maar duidelijke toon toe en stapte vervolgens uit de tram op het trottoir.

Jimmy draaide abrupt zijn hoofd naar me toe en keek me met grote ogen aan. Hij leek behoorlijk geschrokken van de opmerking van de vrouw.

“Papa, heb ik een raar hoofd?” prevelde hij, terwijl ik zag dat het huilen hem nader stond dan het lachen.

EINDE